

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

GENI I FIGURA FINS A LA SEPULTURA

(per Apa)

Temps era temps, hi havia un home que tenia una gata per a la qual sentia una profunda afecció. La trobava tan gentil, tan menudeta, tan delicada i amb un miolar tan suau...

...que li entrà la mania que si la bèstia es convertís en dona, tindria l'esposa ideal. I se n'anà cuita-corrents a veure un màgic acreditat per tal que fes el corresponent sortilegi.

El bruixot s'hi comprometé. I tot seguit, emprant el seu poder extraordinari, començà a fer tota llei de signes cabalístics amb la meravellosa vareta de les trampes màgiques.

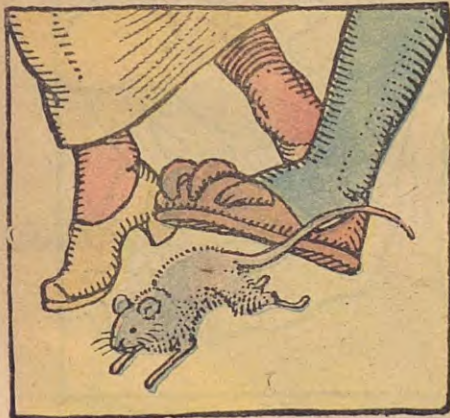
I, cosa verament prodigiosa, després d'una estona de fer totes aquelles estranyeses, la pell s'infià de tal manera, que reventà. I d'ella en sortí una dona bonica com un sol.

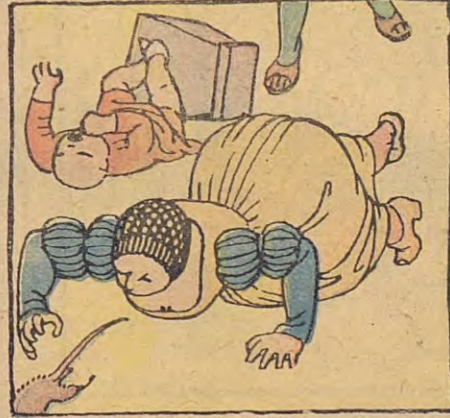
L'home en quedà encisat i comprenent que la gentilera, la mansuetud i la gràcia de la gateta es conservarien en la donzella, es casà amb aquesta, l'endemà mateix del fet,

I varen viure feliços una temporada. La casa era una bassa d'oli. «Cor que vols, cor que desitges». Fins un nano vingué a alegrar la llar. A l'home, contemplant la tendra...

...escena, li quedà materialment la baba. Un dia, però, sense saber d'on venia, va aparèixer una rata. L'home provà d'aixafar-la amb el peu, però quedà parat en veure, amb la...

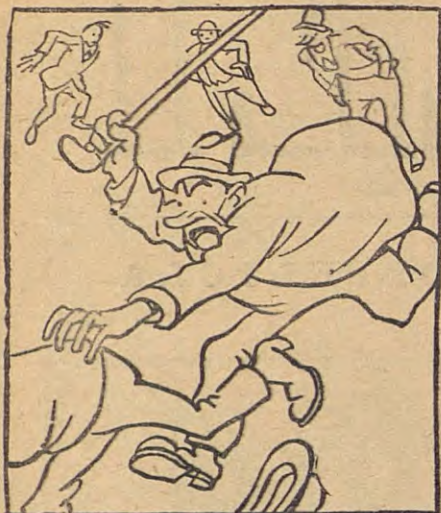
...conseguint sorpresa, que la seva dona Dançava el vení d'un salt prodigiós es deixava anar de quatre grapes a la persecució de la rata. Es çò que assegura la dita popular:

«Geni i figura fins a la sepultura». La dona es recordà del seu origen i complí amb la primitiva obligació. Amb l'astorament que és de suposar, l'home veié com la seva esposa devenia gata novament.

U N H O M E E I X E R I T

per Cornet

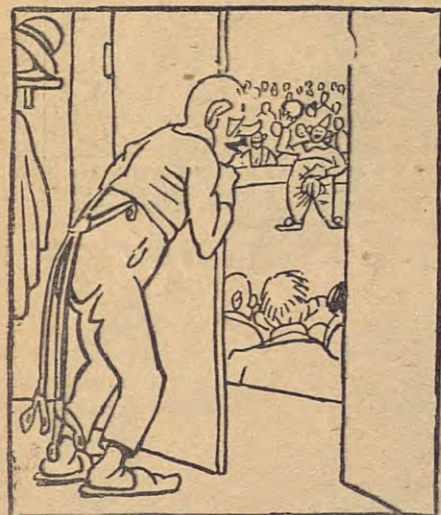
«Vina'm aquí, gran murri, pillastre, més que pillastre! Ja veuràs si et faré pagar ben cares les teves malifetes!»

«No l'he pogut atrapar per bofetar-lo, com jo volia... però té; ara es fica al circ eqüestde... O, quina ideal!»

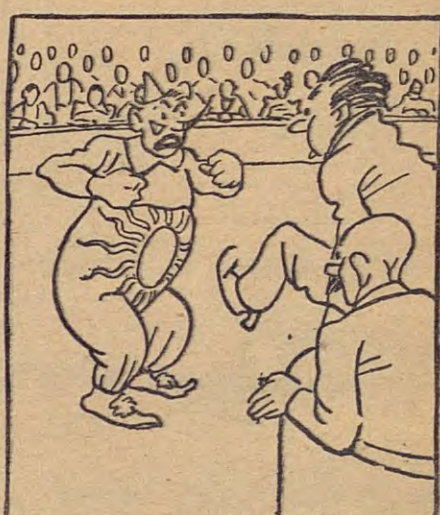
«Déu el guard, senyor Clown. Si em deixa sortir amb el seu trajo a fer el número de vostè, s'estalviarà feina i guanyarà 10 duros.»

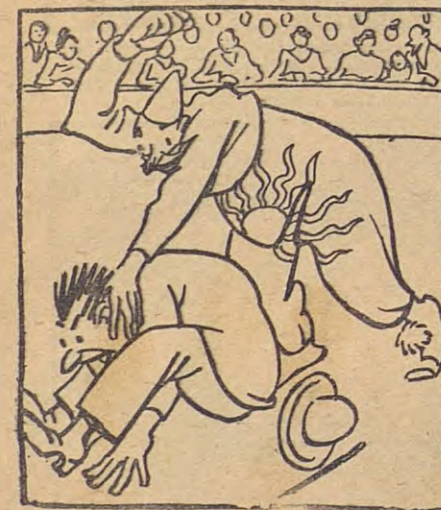
«Caram! La veritat és que no ho fa gens malament el meu esplèndit substitud! Trobo que en té bastanta, de gràcial!»

«Sí, senyors. Jo conec a tothom, i per demostrar-ho, tiro la pilota a aquell senyor que és el representant de l'Empresa i em vigila.»

«Ep, no s'hi vall! M'ha fet mal amb la pilota! I consti que jo no en sóc de representant de l'Empresal! Què s'ha cregut?»

«Què m'explicarà, vostè? Tingui, per àtrevit i descaratl!» (Pinya va i pinya ve.) Un del públic: «Noi, que bél Sembra que ho facin de deból!»

«Auxili, auxili. per favor!» «Però que vol dir que l'hi ha pegat de veres?» «Sí, senyors, sí! Mirin com ha fugit, el poca vergonyal!»

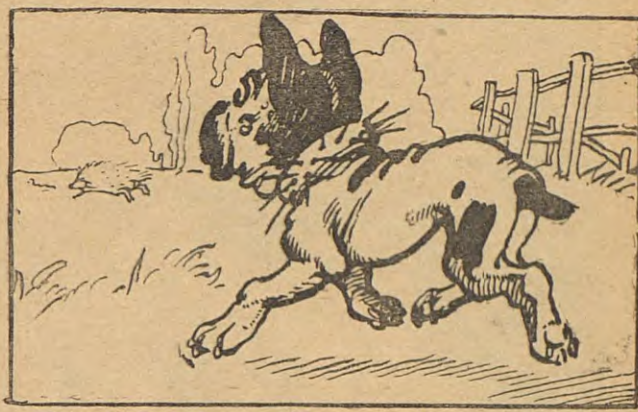
El Clown: «Dispensí. Es un senyor que m'ha demanat per sortir al meu lloc. Jo no el conec. Aquí té la seva targeta.» «Ah, murri. Es ell, que s'ha venjat!»

T A F A N E R I E S

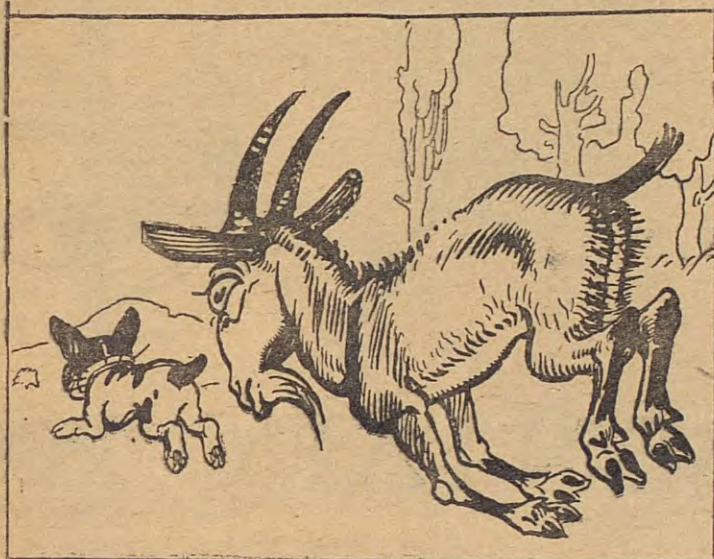
per Liaverias

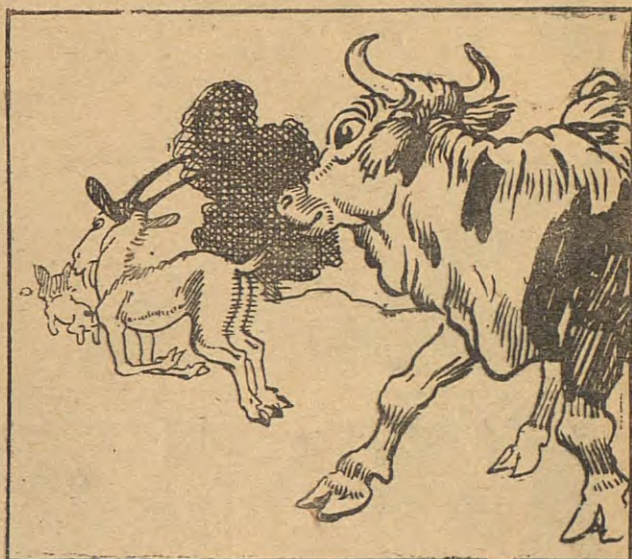
El porc-espí troba una serp pel camí. «Com em plaurà fer amb tu bon esmorzar».

Un gos xatot, que és bastant tafañerot, diu: «Què té aquest? Per què corre? Que és ximplet?»

Surt la cabra de darrera un arbre i, tafañera, del gos corre al darrera.

Sempre badant, crida el bou: «Què està passant? No hi ha pas més. Vull veure tot això que és!»

«Ja quasi et tincl!» «Encar no sé què passa.» «Ai, quin faticl!» «Això ja dura massal!»

«Carat, quin mall!» «Renoi, quina punxada!» «Ep, no s'hi vall!» «La banya m'ha clavada!»

LI AVERIAS

LA VENTAFLOCS

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

Per què tremola vostra mà?
Per què vacil·la vostre peu?
Per què l'esguard del príncep
esporuguida així abaxeu?
Vós que sou bella com el dia
i perfumada com les flors;
que acatament fer-vos deuria
el rei més alt i poderós,
per què resteu així callada
i, avariciosa, bé ens priveu
de sentir el cant de l'ocellada
que deu haver-hi en vostra veu?

I ella, commoguda fins el més pregon de la seva ànima, respongué:

—Tinc por, senyor; jo prou voldria
sabé explicà el que passa en mi,
perquè és tan grossa ma alegria
que no me'n sé, senyò, avèni.

I el príncep, tot joiós, acabà:

—I jo et vull dir, gentil cendrosa
que si aquí oculta t'he trobat
ha estat tan sols per una cosa:
perquè el meu cor m'hi ha portat.

Després, prenent la mà de la Poncellina, l'acompanyà vers
l'escambell i la féu seure, fent-li una gran reverència:

—Ara a vós la prova, princesa formosa.
I la marastra i les seves filles, entretant, quin tremolar
de por i de gelosia.

—Ara li diu princesal—murmuraven plenes de despit.
—Veus com ho era la del ball!—retreia la Roserblau.

Entretant, el cavaller que feia la prova havia flectat el
genoll davant de la Poncellina i la calçava, sense cap es-
forç, amb la preciosa xinella de cristall, i declarava:

—Senyor: No cal cercar ja més. Es ben bé per aquest peu
que fou feta la xinella.

—No en dubtava pas—respongué el príncep.

Llavors, la marastra prengué les mans de les seves filles
i les digué, tot avençant vers el príncep:

—Cal fer-nos ben veure del príncep o si no estem perdu-
des. Veniu.

I amb una veu falsa i adolorada, exclamà:

—Oh, senyor! Quina alegria per nosaltres!... Però, per-
meteu que us la vestim millor. A dalt té les bones vesti-
dures que li calen per ésser digne de vós. Deixeu que ens
l'emportem a dalt...

—Aparteu-vos!—exclamà el príncep amb desdeny, amb fàs-
tic gairebé.

I com que en aquell moment es deixà sentir una dolcissi-
ma musica, al mateix temps que es feia una gran claror,
el príncep, i tots els que amb ell es trobaven, es girà cap
a la porta, dient:

—Calleu! No sentiu?

I entrà la bona velleja, dient, amb la seva veueta tan dolça:

—No, senyor, príncep. No deixeu que se l'emportin a dalt amb l'excusa de vestir-la; que sóc jo la que em cuido de les robes de la Poncellina. No us va plaure, senyor, com anava vestida pel gran ball? Doncs, vaig ésser jo, la seva cambrera, no fa, Poncellina?

—Ben cert que sí! Oh, mare meva! Quina joia tan gran pel meu cor!—exclamà la Poncellina.

—Una altra de més gran te n'espera encara.

—Quina...? Potser el pare?

—El cor t'ho ha dit.

El pare entrà, i caient als peus de la seva filla exclamà pregonament commogut:

—Perdona'm, filla meva!

I ella, fent-lo alçar, i abraçant-lo de tot cor li respongué:

—Prou i massa que heveu sofert també vós, pobre pare meu! Alceu-vos i eixugueu el vostre plor, que avui tot ha d'ésser joia en la nostra casa.

La marastra i les seves filles s'atansaren al príncep, i, caient de genolls, li demanaren:

—I per nosaltres, no hi haurà perdó?

—Perdoneu-los!—intercedí la Poncellina.—Perdoneu-los per a què sia més resplendent la meva felicitat.

—Cor generós!—exclamà el príncep.—Anima més formosa encara que el teu rostre de tan gran bellesa!

—Perdó, senyor...—demanà encara la marastra.

—Ella és la que us perdona—li respongué el príncep.— Però, abans no torni a sortir el sol, sia alliberat el meu reialme de la vostra presència afrosa!

—Ens llenceu de la pàtria? No sigueu tan cruel amb nosaltres, pobres i febles dames!—suplicà encara la marastra.

—Cruels mil voites vosaltres, dones sense cor i sense entranyes. que tant l'haveu feta sofrir l'innocent criatural Per ben felices us podeu donar que sia tan lleu el càstic, amb tan gran mal com heveu fet. I si encara trobeu que és ésser cruel fer-vos gràcia de la vida pel desterro, Déu vulgui que si per la vostra vanitat i el vostre orgull i per la vostra enveja i gelosia vàreu fer-la cendrosa la dolça Poncellina del meu cor, les vostres vestidures sien tornades cendres per tots els dies de la vostra vida.

I com si les paraules del príncep haguessin estat escoltades per Déu, en aquell mateix moment caigueren damunt les espatilles de les tres dones tres mantells cendrosos, mentres els cabells se'ls tornaven de la mateixa color.

Però el prodigi no acabava aquí:

En el mateix moment que això esdevenia, les pobres vestidures de la Ventafocs eren prodigiosament canviades pel riquíssim vestit de príncep amb el qual la Poncellina havia assistit al ball, deixant tothom encisat davant de tanta riquesa i formosor.

Crits i aclamacions arribaren llavors del defora. La nova havia corregut que ja el príncep havia trobat la mestressa de la xinella i que aquesta era la Ventafocs.

L'alegria del poble no tenia mida i tots l'expressaven amb crits de joia i entusiastes visques al príncep i a la princesa.

En tombar el cap per veure d'on venien les entusiastes manifestacions, tothom es quedà mut d'admiració en trobar-se amb què una carrossa d'or tirada per sis cavalls blancs esperava a la porta.

Era la mateixa carrossa en la qual la Ventafocs havia anat al ball, que de tan rica que eda deixà meravellat tothom, àdhuc el mateix príncep.

De la casa al palau fou un veritable camí de triomf.

I quan foren allí arribats fou un esclat de musiques i aclamacions al pas de la gentil parella.

Entraren a la sala del tron, meravellosament transformada en un jardí d'insuperable bellesa. al fons del qual es veien dues cadires d'or encoixinades amb roses.

Una pluja de flors queia damunt de les testes del príncep i la Poncellina fins que foren arribats al tron.

El príncep féu seure la Poncellina al silló de la dreta i, ell, baixant un graó, flectà un genoll als peus d'ella.

Seguidament, davant de tota la cort que allí s'havia reunit, el príncep prengué una mà de la Poncellina i la besà amb profund i amorós respecte, exclamant:

—Oh dolça i formosa Poncellina. Ofrena et faig del meu cor, i és amb un genoll en terra que la meva altesa et complau a demanar-te que el vulguis acollir amorosament, com ell t'estima. Es perquè has sofert tant, i perquè has estat bona amb els mateixos que t'han fet sofrir, que Déu ha volgut que fossis enlairada a la més alta glòria de la terra, mentres et reserva aquella que no té fi en el cel, per premiar en tu, heroica i resignada, totes les «Poncellines», totes les ventafocs del món que, havent sofert i havent plorat com tu, com tu saben perdonar.

El príncep llavors la prengué de la mà per anar cap al temple on tot ja era arranjat pel casament, car la bona padrina havia tingut cura de tot, i ja sabem com enllestia quan s'hi posava.

Mai, en cap reialme del món no s'és vista una cerimònia més solemne que la que es celebrà per unir per sempre la Poncellina i el príncep.

En sortint de l'església, quan les campanes eren alçades al vol, i milers de coloms eren alliberats, i queia al pas dels nuvis una pluja de flors, es podien veure, lluny de lluny, camí del desterro, tres dones, vestides com tres penitents, que giraven el cap de tant en tant, sense poder ofegar encara llur enveja i gelosia, que eren més fortes encara que la seva dolor.

I es així com ens ha dit el cor de contar-vos l'immortal conte de la Ventafocs.

F Í

Acabada la publicació de la formosa novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres

La Ventafocs

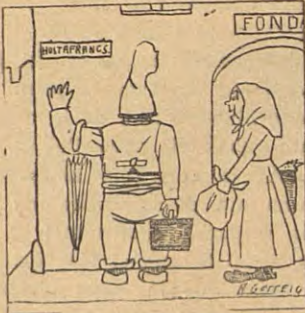
que ha assolit un èxit tan franc i clamorós com en el teatre, començarem la setmana vinent la publicació de

En el misteri dels joncars

narracions de l'India, recollides per En Clovis Eimeric i il·lustrades amb fotografies del natural, formant en conjunt una curiosa i original novel·la d'aventures reals, que creiem serà ben rebuda per tots el nostres llegidors.

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 421. — ANTONI CORREIG M.

BUSCANT FONDA

—Mira, Pepeta: Pugem a n'aquesta fonda, que diu que tenen els hostes de franc.

Núm. 422. — JOAN-ERNEST V. S.

BEN KAFAT

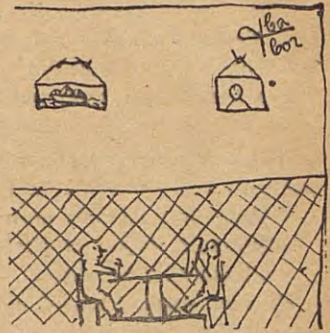
—«¿Què miras, tonto? ¿Tengo monos en la cara?»
—No, señor; el que té es cara de mico.

Núm. 423. — JOSEPA TORT

—Quimet: Anem a collir peres i ens les partirem?
—No, no. Que jo hi vull anar sol.
—Per què?
—Perquè aixís en tindrè més per a mi.

Núm. 424. — FRANCESC BA-BOR.

—Mira: El diari diu que a Barcelona hi ha un bosc que es crema.
—Es crema? Doncs anem-hi, que ens el menjarem!

Núm. 425. — RAFEL CAMPRUBI.

—En què s'assembla el Japó amb el Parc de Barcelona?
—...!
—En que al Japó hi han «moviments sísmics» i al Parc hi han sis micos que fan moviments.

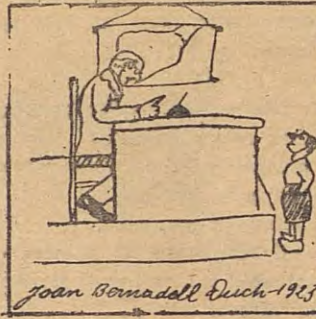
Núm. 426. — JOSEP FORNAGUERA.

A LA BOTIGA

—Què ha vingut a buscar aquella noia?
—Quina.
—Aquella que acaba de sortir.
—Quina per posar al cap.

Núm. 427. — JOAN BERNADELL D.

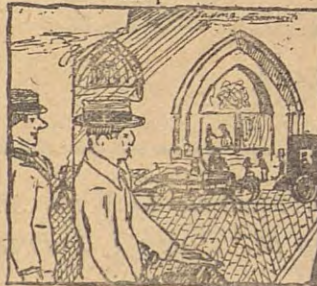
—El mestre: —El gat miola, el gall canta, i el goç que fa, Papitu?
—En Papitu: —...?
—El mestre: —Lladra, fill meu! Lladra!
En Papitu: (Lladrant) —Bub! Bub! Bub!

Núm. 428. — F. WEBERMANN.

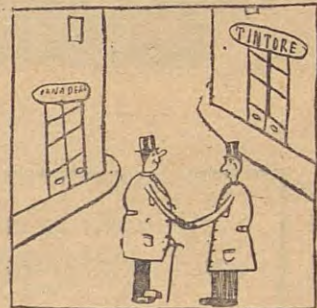
—Un litre de alcohol puro.
—Mira: jo et donaré l'alcohol i tu em duràs el puro

Núm. 429. — JAUME SANMARTI.

—Vens? M'agrada aquest casament, perquè tots van d'etiqueta.
—Ca, no ho creguis: Jo en veig tres que hi van de gorra.

Núm. 430. — BARTUMEU SERRA.

—Hola, Pau. Vina a passar la vesprada a casa.
—A quina hora aneu a dormir?
—A l'hora de les gallines.

Núm. — 431. — ANTONI MARTI.

NOU SISTEMA PER ENTRAR AL CINE
—Dispensi, jove, però si no té l'entrada, haurà de passar per la taquilla.
—...!

Núm. 432. — LLUIS RIBERA.

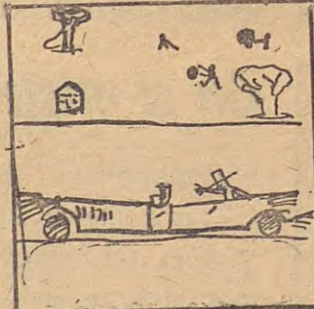
—Renoi, quina pinta!
—I com es pinta!
—Sí, vaja, està feta una pinta.

Núm. 433. — PERE MARQUEZ.

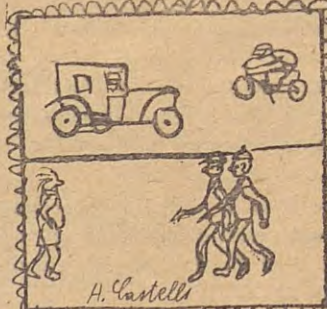
—Miri que és estrany que, volant tan amunt, no arribi a veure les estrelles.
—Es que per veure les estrelles, tindrien de volar de nit, encara que moltes vegades les veuen al mig del dia.

Núm. 434. — ANTONI RIBO.

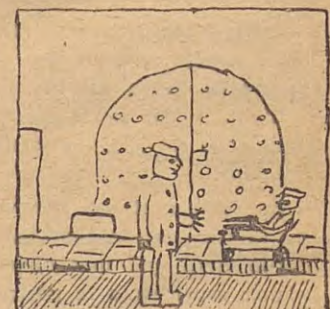
—Ep, chófer! M'havia descuidat de dir-li que és el principal segona.

Núm. 435. — ANTONI CASTELLS.

—Mira, tu: Aquest noi que ve és trencat.
—Noi, doncs no ho sembla. Jo el veig ben sencer.

Núm. 436. — QUIM ESTEVE.

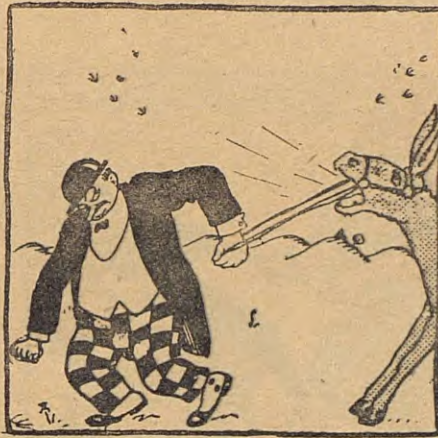
UN COIX
—I dels càntrims que recollis, què en fens?
Els guardo per pagar les sabates.

RODOLINS INCOMPLETS

EN JOSEP SIRERA I L'ASE

En Sirera se'n va a casa

L'ase no vol caminar

I en Sirera amb molta pena

FRASE-FETA

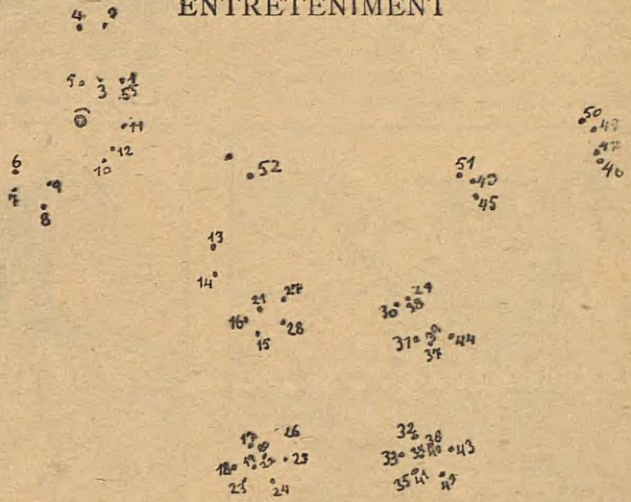
SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

RODOLINS INCOMPLETS:
 1.—Té en el seu quarto en Sirera «una mosca viroñera». 2.—Per a veure si la mata «ha agafat una sabata». 3.—La mosca ha fugit avall el ell ha trencat el mirall.
 FRASE FETA: Tenir el cap calent i els peus freds. ENTRETENIMENT: Un matxet. JEROGLIFIC: Qui de ove no treballa, quant és vell dorm a la palla.

JEROGLIFIC

Pres
 fou **BN** as d' **sar**

ENTRETENIMENT

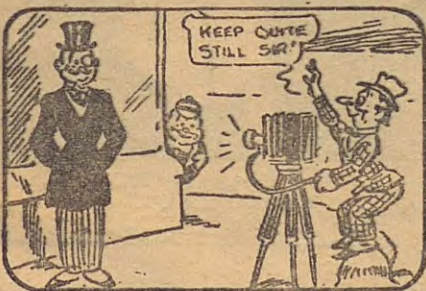
Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que's passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

—Ah!, a la cantonada, un senyor es vol retratar.

—Doncs anem-hi de seguida. —Miri'l: ja està preparat.

—Un moment de paciència tot seguit estara.

—Si és servit. Verge del Carme! Era un ninot! Ja he cobrat!

Hem rebut el següent

TELEGRAMA

Enorme demanadissa llibres **BIBLIOTECA PATUFET I VIATGES DE GULLIVER.** Teniu stock?

Melcior, Gaspar i Baltasar

No passin pena VV. MM., a casa nostra i a totes les bones llibreries de Catalunya en trobaran. De tota manera, si són tants a demanar, potser si que s'acabin!... En fi VV. MM. mateixes! Si de cas veuen que han de faltar, no en portin més que als nens que hagin fet bondat de la més bona!

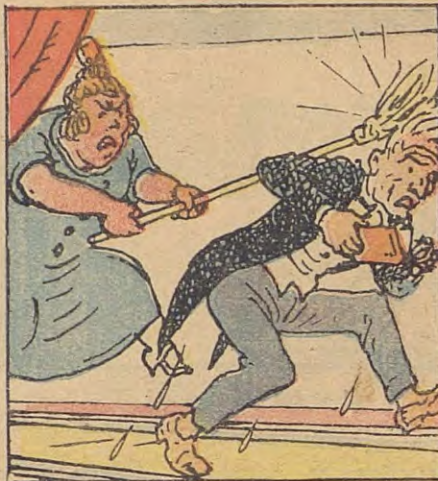
EL JIU-JIT-SU D'EN PAUET (2.ª part)

(acabament)

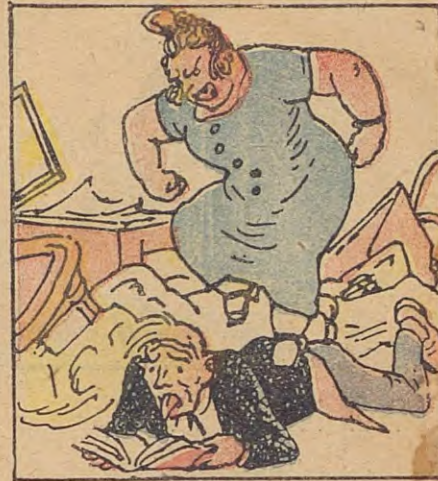
(per Serra Massana)

Torna ella al cap d'una estona, i una gran dutxa li dona, mentre ell busca el què ha de fer tractant-se de mullader.

«I contra escombra, què hi ha?»
El pobre home ho busca en va.
D'escombres. ai!, ni en fa esment!...
I això que és un cas urgent!

«Vaja un passeig infernal sobre l'espina dorsal!
I aquest llibre, pel que veig, tampoc parla de passeig».

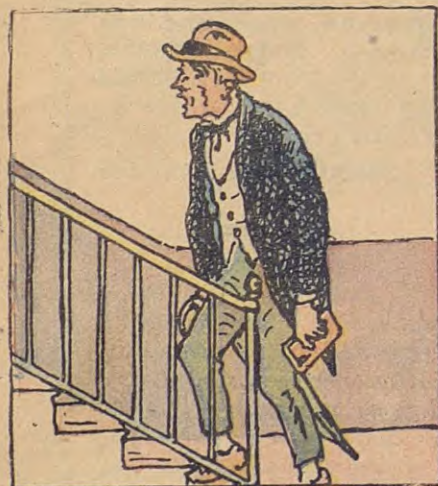
«No puc pas continuar;
és millor capitular.
Perdó, reineta, perdó!»
«Pillastre, murri, traïdò!»

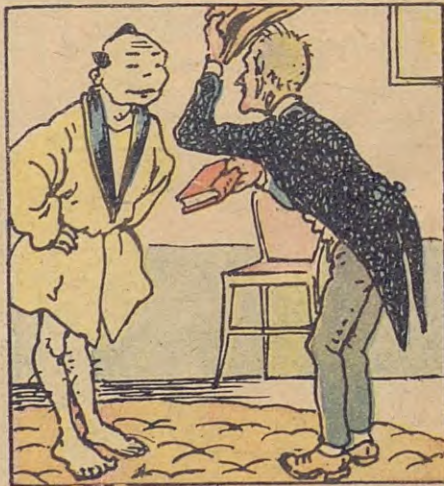
I en Pauet (desgraciati)
cruelment és condemnat
a fregall i davantal
i a buidar fins l'orinal.

I mentre frega (ai, dolò!),
s'ou el pleny del pobrissó
que exclama entre plat i plat:
«Jiu-jit-su, com m'has posat!»

En un moment vagarós
va a tornà el llibre espantós;
llibre afrós, llibre malvat,
que ha estat l'esca del pecat.

«Senyor Rakú, passi-ho bé!
Tingui el llibre i guardi'l bé,
que amb deu cèntims i el llibret,
li donaran un llonguet».

«No sé per què em deu tornar
el «Mètode de guanyar».
Prò si no li manca ajuda,
és que ha guanyat, valga'm Budhal»